

Arrest

nr. 86 114 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B van 14 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 4 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 26 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 24.01.2009 gerepatrieerd is naar Casablanca. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering, Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten en deelcertificaten van Nederlandse les, getuigenschrift opleiding 2007, werkaanbieding en getuigenverklaringen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Tot slot, de loutere bewering dat betrokkene alhier in België familie zou hebben kan tevens niet weerhouden worden daar betrokkene op geen enkele wijze aantoont waarom dit een grond zou kunnen vormen voor een regularisatie. Bovendien toont betrokkene op geen enkele wijze de verwantschap aan met de personen van wie hij beweert dat het zijn familie is."

2. Onderzoek van het beroep

Waar de verzoekende partij in haar enig middel argumenteert dat:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoet aan de criteria van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructienota van 19/07/2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald dat de verzoeker niet voldoet aan het criterium van ononderbroken verblijf (in de zin van criterium 2.8A) omdat hij gerepatrieerd werd op datum van 24/01/2009.

Het feit dat de verzoeker verblijft in België, werkwilg is, Nederlands spreekt, actief is in het verenigingsleven, een vrienden- en kennissenkring heeft en hiervan getuigenverklaringen voorlegt is geen grond tot regularisatie.

4.3.

De motivering van de bestreden beslissing faalt.

De instructienota stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met het criterium van de 'duurzame lokale verankering'.

De situatie van duurzame lokale verankering dient te worden gedefinieerd als 'het vestigen van het centrum de zijn affectieve, sociale en economische belangen in België'.

De verzoeker kan met betrekking tot dit criterium van 'duurzame lokale verankering' dan ook dienstig verwijzen naar de instructienota, criterium 2.8.A.:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde."

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is volgens de nota derhalve verplicht rekening te houden met dit criterium van 'duurzame lokale verankering', zie de instructienota onder criterium 2.8.A.:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde."

4.4.1.

Het moge duidelijk zijn dat de verzoeker van zijn verblijf en van de duurzame, lokale verankering in België, en eveneens van zijn familiale verankering, de duidelijke stavingsstukken voorlegde.

De bestreden beslissing kan derhalve niet afdoende gemotiveerd zijn aangezien het geen toepassing maakt van het criterium van de 'duurzame lokale verankering'.

4.4.2.

De verzoeker heeft aangehaald dat hij de volgende familieleden in België heeft: zijn moeder Z.K. (...) - Belgische nationaliteit;

zijn zus L. S. (...) - ; in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen ;

zijn zus L., F. (...) - geboren op datum van 28/07/1982 - in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen;

zijn broer L., A. (...) - Belgische nationaliteit. De verzoeker woont bij zijn moeder.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de bestreden beslissing nergens waarom met deze feitelijke omstandigheden geen rekening kan gehouden worden.

4.5.

Tevens faalt de bestreden beslissing eveneens omtrent de invulling van het ononderbroken verblijf.

De verwerende partij verwijt aan de verzoeker een onderbroken verblijf te hebben gehad omwille van een repatriëring dd. 24/01/2009.

Er kan dan ook onmogelijk worden gesteld dat er geen 'ononderbroken verblijf is in hoofde van de verzoeker.

4.5.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de concrete aanwijzingen die de verzoeker voorlegde dat hij nog steeds zijn centrum van belangen in België had en slechts voor een zeer korte tijd in Marokko was omwille van de repatriëring door de verwerende partij.

4.5.2.

Het ononderbroken verblijf is bovendien te wijten aan de opsluiting- en verwijderingsmaatregelen die de Dienst Vreemdelingenzaken op eigen initiatief uitvoerde.

Het is onlogisch dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag weigert om reden van een beweerd onderbroken verblijf te wijten aan een verwijderingsbeslissing die de Dienst Vreemdelingenzaken zelf uitvoerde.

Als er al een onderbroken verblijf was dan dient waargenomen te worden dat dit niet te wijten is aan verzoekers eigen wil of initiatief maar aan de uitvoeringsmaatregelen ondernomen door de verwerende partij.

4.5.3.

Trouwens de instructienota doet gewag van een 'duurzame lokale verankering'.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt op geen enkele wijze uit waarom de verzoeker aan dit criterium van 'duurzame lokale verankering' niet zou voldoen.

4.5.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken past bovendien zijn eigen beleid met betrekking tot de interpretatie van verblijf niet toe.

Effectief, de Dienst Vreemdelingenzaken geeft zelf aan dat een kort verblijf (max 3 maanden) in een ander land geen onderbreking van het verblijf in België mag impliceren, ook niet voor mensen zonder wettig verblijf.

4.5.5.

Er kan trouwens dienstig verwezen worden naar de toepassing van de regularisatiewet door de regularisatiecommissie.

In 2001 stelde de Regularisatiecommissie dat een verblijf van 5 maanden in het buitenland om te huwen niet als een significante onderbreking kon worden beschouwd (CR, vijfde kamer, 2 juli 2001, gunstig advies nr. 400020000130011888, aangehaald door Marie-Pierre de Buisseret, "La loi du 22 décembre

1999 relative à la régularisation de certaines catégories d'étrangers", Guide de la personne étrangère, Kluwer, deel 1.9, 26).

4.5.6.

Tot slot, is de verwerende partij als administratieve overheid verplicht alle eigenheden van elk dossier te beoordelen en mag deze niet automatisch een recht tot verblijf niet weigeren door aan te voeren dat aan geen enkel criterium van de instructies is voldaan.

4.6. BESLUIT

De verwerende partij heeft duidelijk niet alle eigenheden van verzoekers aanvraag en dossier betrokken in zijn beslissing aangezien er geen enkele rekening gehouden wordt met de duurzame, lokale verankering en meer bepaald met verzoekers familiale verankering in België.

De bestreden beslissing kan derhalve onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd zijn.

Dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voorts dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS